

Rupūžiukės draugas

Dručkė rupūžiukė gyveno sau vieni viena – ničniekas nenorėjo su ja draugauti.
– Fui, kokia bjauri rupūžė! – aiktelėdavo kiekvienas ją pamatęs ir iškart bėgdavo šalin.

Vieną gražią dieną į mišką atklydo didžiulis slibinas. Jam irgi visi žvėrys traukėsi iš kelio, nes buvo girdėję, kad ši pabaisa gali spjaudytis ugnimi. Tad slibinui nepėjus nė apsidairyti, visi išsislapstė kas sau. Kiekvienas saugojo savo kailį ir nieku gyvu nenorėjo jo nusvilti. Nusiminęs traukė slibinas savo keliu. Niekas nežinojo, kad jis jau nebemoka spjaudytis ugnimi – tą meną buvo senų seniausiai užmiršęs.

Tačiau mažoji rupūžiukė, vos tik pamačiusi jį iš tolo, iškart įsimylėjo – mat jo oda buvo lygiai tokia pati rauplėta ir tokios pat tamsiai žalios spalvos. Slibinui taip pat iškart patiko rupūžiukė, ir jo širdis akimirksniu užsiliepsnojo karšta meile. Todėl jam vos prasižiojus iš nasrų staiga išsiveržė ugnis. Nusigandusi rupūžiukė stryktelejo į tvenkinį ir iš tolo sušuko:

– Ei, ramiau, nesikarščiuok! Šok paskui mane į vandenį – atvėsi, ir abu smagiai pasiplieskėsime!

Nuo to laiko slibinas ir rupūžiukė gyvena sau laimingi tvenkinio gelmių karalystėje.

INGRID ANNEL

Greituolių lenktynės

– Aš esu greičiausias iš visų gyvūnų žemėje, – giriasi leopardas.
– Ką čia paistai, – atkerta strutis, – aš už tave kur kas greitesnis.
– Nekalbėk nesąmonių! – suriaumoja leopardas.
– Eik tu, pagyrūne, tu net neįsivaizduoji, koks aš... – įnirtingai bando gintis strutis.

Tačiau netikėtai jį pertraukia kažkieno silpnas balselis:

– Aš irgi esu gana greita.
Abu greituoliai sumišę apsidairo ir, pamatę po kojomis sraigę, ima garsiai prunkšti.

– Eik tu, pokštininke! – nusijuokia leopardas.
– Galiu jums įrodyti, – nenusileidžia sraigė. – Eime lenktynių.
Leopardas ir strutis nustebę susižvalgo.

– Gerai, eime, – sutinka strutis.
– O kokios lenktynių sąlygos? – teiraujasi leopardas.
– Kas pirmas pasieks namus, tas ir bus nugalėtojas, – pasiūlo sraigė.
Abu varžovai sutinka, ir leopardas sukomanduoja:

– Pasiruošt, dėmesio, marš!
Tačiau struciui su leopardu nespėjus nubėgti nė keleto metrų, sraigė ima šaukti:

– Laimėjau! – ir iškišusi galvą iš savo namelio priduria: – Gal judu ir labai greitai bėgikai, bet aš už jus tikrai gudresnė, nes daug greičiau galvoju!

ULRIKE ROGLER

Fėjų vasaros šventė

Fėjos rengia vasaros šventę. Į ją susirinks visi užburto miško gyventojai. Fėja Elena su draugėmis siuva puošnius kostiumus iš žiedlapių. Juos papuoš žvaigždžių lietaus blizgučiais. Jonvabaliai ruošiasi parodyti nepaprastą baletą ore. Jie nori visus nustebinti meistriškomis šokio figūromis, tačiau patys mažiausieji dar nelabai įgudę, tad vis užkliūva vieni už kitų. Broliai troliai triūsia virtuvėje – reikia prigaminti daug šventinių patiekalų. Vyriausioji virėja, fėja Salvinija, uždavė daugybę darbų, tačiau troliai nenusiteikę persidirbti. Kai kuriuos skanėstus jie pateiks iš konservų dėžučių. Žinoma, troliai stengiasi tai atlikti slapčiomis, kad niekas nesuprastų jų gudrybių.

Šikšnosparniai repetuoja operą. Jiems vadovauja dirigentė Valerija. Elenos nuomone, žiūrovų laukia nuostabus spektaklis!

Prijaukinti slibinai ruošiasi šventinėms lenktynėms. Šnypšdami jie nekantariai trypčioja prie starto linijos. Fėja Elvyra iššauna į orą. Deja, paskubėta. Priešlaikinis startas! Slibinams teks dar pasitreniruoti.

Fėjų karalienė Filomena savo karieta apvažiuoja visą šventės teritoriją: juk reikia patikrinti, kaip vyksta pasiruošimo darbai. Viską apžiūrėjusi, ji patenkinta mojuoja pavaldiniams. Šventė bus tikrai puiki!

ANKE BREITENBORN

Baisus karaliaus knarkimas

Miegančiosios Gražuolės pilį buvo apraizgusi tanki erškėčių tvora – ji tokia aukšta, kad pro ją nieko nesimatė, ir tokia raizgi, kad niekam nepavyko pro ją prasibrauti. Garsas apie Miegančiąją Gražuolę viliojo karalaičius iš visų kraštų, tačiau nė vienam nepasisekė įveikti šios kliūtis ir išvysti karalaitės.

Sykį atjojo dar vienas karalaitis, tvirtai pasiryžęs patekti į pilį ir pažadinti Miegančiąją Gražuolę. Tačiau vos prisiartinęs prie erškėčių tvoros, jis išgirdo iš tolo atsklandantį siaubingą šnopavimą ir krikimą. „Na, čia jau tai tikrai ne kas kita, kaip slibino leidžiami garsai“, – pagalvojo sau karalaitis. Ko jau ko, o susitikti su tokiu grėsmingu padaru jis neturėjo nė menkiausio noro, todėl apsuko žirgą ir spruko kiek kojos neša atgal.

Bet mes su tavimi puikiai žinome – ten juk nebuvo jokio slibino! Tuos siaubingus garsus leido kietai įmigęs karalius. Jis knarkė taip garsiai ir stipriai, kad net sienos drebėjo. Ir šitai tęsėsi ne vieną ir ne kelias naktis, o visą šimtą metų. Kai pagalvoji – kokia laimė, kad pilis nesugriuvo!

INGRID
ANNEL

